

אור הנר

עורך: גדיה אטון

יוס'ו' כ' סיון תשפ"ו

כניסת שבת: 19:25
 יציאת שבת: 20:16
 רבינו תם: 21:11
 הזמנים לפי אופק באר שבע

פרשת שלח

דבר העורך

"עלה נעלה וירשנו אתה כי יכול נוכל לה"

כי הרופאים כבר ניתקו את הטלפון בבהלה... מיהרו האב והאם לבית החולים מרוב חשש ובהלה כי לא ידעו מה ממתין להם שם... בהגיעם 'כמעט פרחו נשמתם' כשראו שבנם פקח את עיניו והתחיל לדבר מעט. הילד אף ביקש קצת מים לשתות. הרופאים עמדו מעל מיטת חוליו והביטו בו בתימהון, והשתהו לגודל הנס שאירע מתחת ידם.

כשחזרו ההורים לביתם, סיפר האב לאשתו, על החלום שחלם רבי דוד פרנקל, והוסיף לומר שעד לרגע זה עדיין לא ירד לסוף דעתו ואינו מבין את פתרון החלום. לשמע דבריו נבהלה אשתו, והחלה לספר: "אתמול הלכתי בשוק 'מחנה יהודה' (לפרנסתה עסקה בעבודת התפירה ובתיקון בגדים קרועים) לקנות מסוחרים הבדים מידה מסוימת של בד שהייתה חסרה לי. המוכר הביא לי את הבד וניסיתי לחתוך את הבד לפי מידתו ולא הצלחתי לגזור אותו ישר. לכן ביקשתי מהמוכר שיחתוך לי. והוספתי לדקדק במעשי יותר מהרגיל ולא מסרתי את המספריים מידי לידו אלא הנחתיים על השולחן כדי שהמוכר ייקח את המספריים מהשולחן - ואותם המספריים בצבע תכלת היו... באותה שעה צרפתי תפילה בליבי לפני הקב"ה הבוחן כליות ולב יודע כל תעלומות, שבשכר זה ישלח רפואה שלימה לבננו השוכב ללא הכרה. עכשיו גיליתי כי אכן שמע אלוקים לקול תפילתי - כי אלו המספריים שעל ידם הוספתי בגדרי הקדושה עלו מן החנות לפני כיסא הכבוד וקרעו את רוע גזר דיננו, והחישו ישועה לבננו מעל לדרך הטבע". לא יאומן!!! מאמץ קטן של האמא, גרם לרפואת הילד, על אף כל "נבואות" הרופאים שהילד ישאר חולה. ללמדנו שאין יאוש בעולם כלל, אם זה בבריאות, אם זה בפרנסה, זיווג הגון, חזרה בתשובה, עלינו להתאמץ להשתדל, וכמובן להתפלל על הפרט, וכמובן על החיילים היקרים ועל כל אחינו בית ישראל ובפרט אחינו היקרים היושבים בצפון, ובסייעתא דשמיא נראה ישועות גדולות, בברכת שבת שלום ומבורך.

גדול, האב שנחרד לקול הטלפון הבוקע ועולה בשעה שכזו ענה מיד לטלפון, ומצד השני נשמע קולו של הרב הגאון רבי דוד פרנקל זצ"ל (מבאי ביתו של החזון איש זצ"ל) - ידידו של אבי הילד, וסיפר לו, שבלילה האחרון עלה על מיטתו לשכב לישון, והוא חולם שהוא עולה לשמים והוא עומד בפני 'בית דין של מעלה', והנה הוא רואה שעל שולחנם נמצאת תיבה מלאה ב'פתקאות' שנכתב בהם 'שמות אנשים' החיים עדיין בזה העולם... וכל שם ושם נידון - מה מעשיו בעולם, והאם הוא ראוי להישאר

בין החיים או להיפך ח"ו... והנה... עלה פתקו של בנכם זה השוכב מחוסר הכרה, והחלו הדיינים לדון בדינו, הללו דנים בלימודי זכות עליו, והללו מצדדים לחובה להעלותו משיבה של מטה לישיבה של מעלה. לפתע, הגיעו 'מספריים' צבועות בתכלת לפני הדיינים וחתכו את פתקו של הילד, נגמר הדין. וחיינו ניתנו לו במתנה. מיד התעוררתי, וגיליתי שלא היה זה אלא חלום...

אחר רגעים ספורים - בעוד שקוע אבי הילד במחשבותיו על החלום, לדעת מה הפתרון. שוב בוקע ועולה קול צלצול הטלפון, ומהצד השני עומדים הרופאים השוהים בסמוך למיטת בנו, הללו לא האריכו בדיבור אלא פקדו עליו לבוא במהירות לבית החולים יחד עם אשתו. אביו לא הספיק לברר מה קרה,

רש"י: עלה נעלה - אפילו בשמש והוא אומר עשו סולמות ועלו שם, נצליח בכל דבריו.

בפרשתנו התורה מספרת על חטא המרגלים שהוציאו דיבת הארץ רעה, וטענו שבארץ ישראל יש אנשים ענקים ואיננו יכולים לכבוש את ארץ ישראל. כלב בן יפונה ענה להם: "עלה נעלה וירשנו אותה כי יכול נוכל לה".

ונשאלת השאלה: הרי כלב בן יפונה לא הביא לעם ישראל תשובה מספקת באמת, הם טענו טענה צודקת (לכאורה) שהאנשים בארץ ישראל ענקים, ואנחנו לא יכולים עליהם. וכלב בן יפונה טען שאנחנו יכולים לכבוש את ארץ ישראל, אך לא הביא סיבה מוצדקת לדבריו.

ונראה להסביר בסייעתא דשמיא, כלב בן יפונה רצה להחדיר לעם ישראל מסר חשוב מאוד, מסר נחוץ מאוד לכל דור ודור: כל דבר שנראה בעיניכם קשה מאוד ובלתי אפשרי אתם יכולים להשיג אותו, אתם יכולים לכבוש אותו. רק צריך להתאמץ, לחכות בסבלנות, ולא להתייאש.

סיפור ר' אלימלך בידרמן שליט"א סיפור הממחיש לנו כמה חשוב כל מאמץ שאנחנו עושים: "מעשה פלא אירע בעיר הקודש ירושלים לפני כמה שנים. ילד קטן שיחק עם חבריו ושכניו בחבל, ובתוך המשחק נהדק החבל סביב צווארו וכמעט שנחנק ל"ע... ועד שהספיקו 'אנשי הצלה' לבוא לעזרתו כבר איבד הילד את הכרתו. מיד הבהילוהו לבית החולים בניסיון להציל את חייו.

גדולי המומחים שבדקוהו אמרו בצער רב להוריו כי קצרה ידם מלהושיע ואינם יכולים להחזירו לאיתנו הראשון (כי הידוק החבל סביב צווארו זמן רב כל כך מנע מהדם לעלות לראשו - כפי הנדרש, וממילא ניזוק המוח באופן קשה ביותר), כך שכב הילד מחוסר הכרה במשך ימים מספר, רחמנא ליצולן.

אחר כמה ימים לפנות הבוקר נשמע 'צלצול' הטלפון שבביתם ב'קול רעש

דבר תורה לסעודה שניה

אור החיים הקדוש

"וראיתם את הארץ... הרפה המעט אם הוא רב"

רש"י פירש את הפסוק את הארץ ומה הוא, שכוונת הפסוק לדעת האם הארץ מגדלת גיבורים או מגדלת חלשים, האם מגדלת אוכלוסין או ממעטת באוכלוסין. האור החיים הקדוש מוסיף איך תלוי בארץ אם יהיו גיבורים או חלשים, לפי שיש ארץ שאוירה זך ובריא ומזג האויר טוב ונוח לטבע האדם, ויש ארץ שאוירה עכור ומעופש ומתנגד לטבע האדם. זוהי החקירה שביקש משה מהמרגלים לעשות, לברר האם המים של הארץ נוחים לטבע האנושי וזאת יוכלו לדעת דרך הכרת תושבי המקום אם העם היושב עליה הוא חזק או רפה. לומדים מהדברים הללו שיש לידע שהטבע יש לו השפעה גדולה על האדם, אם יהיה חזק או רפה, אם יהיה בריא או לא בריא, ואם כן יש לידע לנצל כאשר בוחרים היכן לגור את טבע המקום ולבחור את מה שמתאים לטבע גופו של האדם, כי זה גורם להשפעה גם על ההתנהגות והמידות של האדם, שכאשר הוא חלש או יש לו קשיים מצד מזג האויר וכדומה וזה גורם להתנהגות פחות טובה, וחלק מהניסיון של האדם הוא להקל על עצמו את הניסיון.

דבר תורה לסעודה ראשונה

"שלח לך אנשים"

הגאון רבי יצחק אלחנן ספקטור מקובנה אמר פעם באוזני תלמידיו: "צאו וראו, מה גדול החטא שאדם חוטא נגד עמו" הנה מצינו, שהקדוש ברוך הוא מחל לבני דור המדבר על כמה חטאים חמורים שחטאו נגדו: חטאו בעגל - נמחל להם, חטאו במתאוננים - כשביקשו לאכול בשר תאוה-נמחל להם. כשחטאו ישראל במחלוקת של קורח - שוב זכו למחילה על חטאם הכבד. אבל על עוון המרגלים שהוציאו דיבה על הארץ וביקשו להשיב את העם מצרימה, לא מחל להם השם לישראל. אלא גזר על יוצאי מצרים: "במדבר הזה יפלו פגריכם" (יד, כ"ט) ואת המרגלים המית במיתה משונה. מכאן נמצאנו למדים - הסביר ר' יצחק אלחנן - שבכל העבירות שבעולם מועילה תשובה לחוטא, הן בעבירות שבין אדם למקום והן בעבירות שבין אדם לחברו, ורק על חטא שאדם חוטא נגד עמו אין כפרה לעולם, ואין מועילה לו לחוטא אפילו חרטה גמורה ותשובה שלמה. ללמדך שאין בעולם חטא גדול מן הפגיעה בעם ישראל, שהוא עם ה'.

דבר תורה לסעודה רביעית

האם מותר לדבר לאחר נטילת ידים לפני שברך ברכת המוציא על הלחם?

מעיקר הדין מותר לדבר בין הנטילה לברכת המוציא, ומכל מקום טוב ונכון להזהר שלא לדבר כלל בין הנטילה למוציא, בין בחול בין בשבת. ומכל מקום אם שמע קדיש או קדושה בין הנטילה למוציא, או שמע איזו ברכה מחבירו, עונה אמנן אחר הקדיש והברכה.

האם מותר להתעסק בדברים לאחר נטילת ידיים לפני ברכת המוציא

מעיקר הדין מותר להתעסק באיזה עסק קטן בין הנטילה לברכת המוציא, כגון ליתן צדקה לעני, או לראות מה השעה וכדומה. ורק ממידת חסידות ראוי שלא להפסיק כלל בין הנטילה לברכה. ואם חושש שמא יטרד בעסקו, ויבוא לידי הפסק גדול והיסח דעת, יברך המוציא ויטעם מהלחם, ואחר כך יתפנה לעסקיו.

(ילקוט יוסף)

דבר תורה לסעודה שלישית

**פניני הבן איש חי
"כי דבר ה' בזה"**

נשאלת השאלה: מדוע חכמי התלמוד מגדירים בצורה כה חמורה את מי שאינו מלמד תורה לאחרים, עד שמכנים אותו כמי שמבזה אותה? ונראה, לפי שהתורה היא נצחית, היא עוברת בכל דור ודור מרב לתלמידו, החל ממשה רבינו עד סוף כל הדורות. אך אותו אדם שלומד לעצמו ואינו טורח להנחיל את לימודו לזולתו, הוא פוגע במידה מסויימת בנצחיות התורה, שהרי התורה שלמד לא תוכל לעבור לדור הבא, כעין מה שנאמר: "עמכם תמות חכמה". מובן אם כן מדוע חז"ל התייחסו לאותו אדם בחומרה כה גדולה, כ-י- כאמור- הוא מפסיק את שרשרת העברת התורה מדור לדור, ומבטל את מעלת נצחיותה, ואכן עליו ראוי לקרוא את הפסוק "כי דבר ה' בזה".

לברכה והצלחה

שיר בת אושרת
בן ציון בן מירב

למנוח שלום ברחמי רח

ציון חלפון
בן סולטנה
שירן נועה
בת אסתר
ת.נ.צ.ב.ה

למנוח שלום ברחמי רח

ינית בת דחל
שמעון בן מרסל
שלמה בן נודית
ת.נ.צ.ב.ה

למנוח שלום ברחמי רח

לאה בת
סוליקה רביבו
ז"ל (הי"ד)
ת.נ.צ.ב.ה

למנוח שלום ברחמי רח

חנה בת חפסה
מישול בן מננה
ימנה בת חנה
ת.נ.צ.ב.ה

דיון משפחתי עם הרב יצחק זילברשטין

שו"ת עם הרה"ג הרב אורן נזרית

שו"ת עם הרה"ג הרב בנימין חותה

הדלקת נרות שבת בבית מלון או בבית חולים

שאלה: משפחה שמתארכת בבית מלון בשבת, או לחילופין אישה שנמצאת בבית חולים בשבת, והנהלת בית מלון אוסרת להדליק נרות בחדר השינה, היכן האישה תדליק את הנרות?

תשובה: משפחה שמתארכת בבית מלון או חלילה בבית חולים, והנהלה אינה מאשרת להדליק את נרות חדר האוכל, אישה אשכנזיה תדליק בחדר האוכל את נרות השבת ותברך. ואישה ספרדיה, אם היא הראשונה שמדליקה נרות תדליק בחדר האוכל, אומנם אם קדמו והדליקו לפני נרות באותו מקום, תלך לחדר השינה תברך על הדלקת נרות ותדליק את אור החשמל, ואפשר להדליק גם את אור החשמל שבשירותים וישאירו קצת את הדלת פתוחה כל השבת כדי להנות מהאור. וגם אם הנמורות בחדר השינה הם לדים אפשר לברך על הדלקת נרות שבת ולהדליק ובמקרה שגם אינה יכולה להדליק אפילו את האור בחדר (כגון שנמצאת בבית חולים אם עוד מטופלים) יכולה לברך על הדלקת נרות שבת ולהדליק פנס כיס שעובד על סוללות ובלבד שתהנה ממנו בליל שבת.

הלכות בשר בחלב

שאלה: אדם שאכל גבינה צהובה, ולאחר מכן רוצה לאכול בשר, כמה זמן יש להמתין לאחר אכילת גבינה צהובה.

תשובה: לספרדים מעיקר הדיון די באכילת פרי או חתיכת לחם וכדומה וילעסנו יפה וידיח פיו או ישתה משהו ודי בזה, והנוהג להמתין כשעה לחומרא ימשיך במנהגו ותבא עליו ברכה. ולאשכנזים יש להמתין שש שעות.

שאלה: מרן השולחן ערוך בסימן צ"ז פוסק שאסור ללוש עיסה בחלב, ונשאלת השאלה: האם מותר ללוש בצק חלבי לצורך פיצריה כשמכין כמות גדולה שתספיק לזמן רב.

תשובה: מותר ללוש בצק בחלב בכמות שמקפיא הבצק וכל פעם מוציא חלק לעשותו פיצה או מאפה שיש לו צורה מיוחדת שהוא חלבי.

שאלה: כלי שאפה בו לחם חלבי שאסור באכילה האם הכלי חייב הכשרה.

תשובה: אין הכלי חייב הכשרה.

שאלה: כשמגישים אוכל במלון או באולם האם מותר לקשט סביב הקערות עלי ירקות שאינם בחזקת נקיים מחרקים.

תשובה: אסור הדבר באיסור גמור כי רבים מהאנשים לוקחים גם משם מהעלים לאוכלם ונמצא מכשיל את הרבים.

"ויהיו בני ישראל במדבר וימצאו איש מקשש עצים ביום השבת"
 חיל המשמש כשומר בגבולות ישראל, במקומות בהם שוהר חם כבד, מצא פתרון מענין להקל מעליו במעט את הקשי בשמירה בתנאי החם. החיל חובש לראשו "כובע מאור", דהיינו, כובע מצחיה להגנה מהשמש, שלראשו מחבר קולט שמש, ובמצחיתו מתקן מאורר קטן, כך שביציאת האדם אל מול השמש, מיד מתחיל המאורר לפעל מפח האנגריה שמקבל מהשמש, ומציג את האדם מהחם. בא החיל ושא: האם ראוי אני לחבש לראשי את הכובע גם ביום השבת? (מדבר בכובע שאין המצחיה שבו ברחב טפח, יען בשו"ע סי' ש"א סעיף מ').

תשובה

אין לחבש את הכובע הזה בשבת קדש, משום שהפעלת ה'מערכת' של גבי הכובע, כרוכה באסור 'מתקן מנא' (תקון כלי)! דבר זה נוכח ללמד מהמבאר במשנה ברורה (בסי' של"ח ס"ק ט"ו), ששעון שהפסיק לפעל, ועל ידי שמנענעים אותו חוזר לפעל, אסור לנענעו כדי שימשיך לפעל, כי יש בכך אסור תקון כלי. (ועל אף שיש לדחות, שבנענוע השעון האדם עושה מעשה, ובשאלתנו אינו עושה פעולה בדים להפעלת המאורר, אלא השמש היא שנותנת בו רוח חיים, מפל מקום נראה שעצם כניסתו למקום בו יוקדת השמש, נחשבת למעשה הפעלת הכלי).

מעלת שמירת השבת

אחד הספרים המפורסמים ביותר בדורנו על הלכות שבת הוא הספר "שמירת שבת כהלכתה" של הגאון רבי יהושע נויבירט זצ"ל. הספר כולל שלושה חלקים, ובזמנים מובאים לפירוש פרטים הלכות שבת. לימים, ספר הרב נויבירט הספיק להוצאת ספרו זה היא: לאחר שעבר את השואה הנוצרה ועלה לארץ ישראל באגנית מעפילים, נאלץ לעלות עליה בשבת קדש מחמת חשש לפקוח נפש. הדבר צער מאד את הרב, כיון שכל שנות המלחמה הקשה הצליח לשמר מצות עד כמה שאפשר ובמיוחד שבת קדש, ואיך יתכן שדוקא עכשו לאחר המלחמה, כשיצא לחרות, יחלל את השבת! בצערו הרב קבל על עצמו שהשם יזכה אותו ויעשה משהו עבור השבת, וכך עלה הרעיון לכתב ספר על שמירת שבת. מענין לציין כי אכן הקפדתו של הרב נויבירט על שמירת שבת הצילה אותו מסכנת מות. היה זה פאשר לא חש בטוב והרופא נתן לו מרשם לתרופה, וכן נתן מרשם נוסף לרעל עכברים לבקשת המושפחה שסבלה מהם באותו הזמן. בליל שבת רצה הרב נויבירט לקחת מהתרופה שנתן לו הרופא ומצא שטעמה מר, והחליט שאין לטל דבר מר בשבת משום עונג שבת ומשום כך יתחיל לקחתה רק לאחר השבת. למחרת, פאשר הרופא ערף אצלו בקור נוסף, התברר שהרוקח טעה והחליף בין התרופות, את רעל העכברים רשם כתרופה למיחוישים ואת התרופה רשם כרעל עכברים, ובזכות הקפדתו על שמירת שבת בדקדוק, השבת שמרה עליו והצילה את חייו.

לדפואה שלימה

סולטנה
בת פרחא
שמעון יעקב
בן סולטנה

לברכה והצלחה

חיים לוי וב"ב
דון דבקה
הודיה לוי
אלמוז לוי
בן שולמית

לדפואה שלימה

יוסף לוי
בן זיקטוריה
נועה בת יפה
דוד בן טטאניה

לדפואה שלימה

ברוך חי בן לאה
רחל בת שרה
מירדה מרים
בת רחל

לזיווג הגון

שירה
בת ציפורה
חיים בן זיוה

מה מברכים על גלידה?

ברכה ראשונה על הגלידה

גלידה בתוך גביע העשוי ממיני דגן. אם מבחינתו הגביע תפל, וכל מגמתו להחזיק את הגלידה, מברך 'שהכל' על הגלידה ופוטר את הגביע, וגם אם נגמרה הגלידה וכעת אוכל רק מהגביע של הגלידה אינו מברך על הגביע (ילקוט יוסף ברכות ח"א עמ' תר"ג).

אבל אם הוא מעוניין בטעמו של הגביע, ובמיוחד אם הגביע בטעמים שונים (כגון שמורחים עליו שוקולד מבפנים) הרי שגם לגביע יש חשיבות, ולכן יש לברך על הגלידה שהכל ועל הגביע מזונות.

אומנם, גלידה בטעם עוגיות (כגון וניל עוגיות וכדומה) שמעורבב בה שברי עוגיות, אם טעם העוגיות ניכר - ברכת הגלידה מזונות (גם אם אוכל את הגלידה ללא גביע), ואם טעם העוגיות אינו ניכר כלל ברכת הגלידה שהכל (ילקוט יוסף ברכות ח"א עמ' קפ).

אדם שמברך על הגביע של הגלידה מזונות, מה קודם מברכים מזונות על הגביע או שהכל על הגלידה?

מצד סדר הקדימה עדיף לברך תחילה 'מזונות' על הגביע, אבל כאשר לא נוח להתחיל לאכול מהגביע, יברך תחילה 'שהכל' ויאכל מהגלידה, וכשיגיע לגביע, יברך 'מזונות' וינגוס מהגביע.

ברכה אחרונה על גלידה

לעניין ברכה אחרונה, נחלקו הפוסקים האם מברכים 'בורא נפשות רבות' על גלידה או לא מברך כלל.

דעות הפוסקים לברך ברכת 'בורא

נפשות רבות' על גלידה או ארטיק, מכיון שאוכל את המאכל בעודו קרוש, נחשב לאוכל, (כך פסקו בערוך השולחן סימן ר"ב סעיף ט') וכך נהגו למעשה בני אשכנז, ואמנם מתחייבים בברכה אחרונה רק אם אכל שיעור של 27 גרם, תוך 4-7 דקות, וכך כתב בספר הליכות ברכות עמוד רל"ד).

דעות הפוסקים שאין לברך על גלידה או ארטיק ברכה אחרונה, ונאמרו בזה ב' טעמים: א: היות ולא לועסים אותם כמו מאכל, אלא רק מוצצים דינו כשתיה. ב: מכיון שאם נשאירם מחוץ למקפיא הרי שיהפכו לנוזל, ולכן שיעורם הוא ברביעית שהוא שיעור של 81 גרם, תוך כדי שיעור שתיית רביעית 3-4 שניות, וכיון שאין הדבר אפשרי, אין לברך עליו ברכה אחרונה.

וכן פסק מרן הרב עובדיה יוסף זצ"ל בחזון עובדיה (ברכות עמוד קמ"ו) שדינו כמשקים.

וכך נהגו למעשה בני ספרד, שאין מברכים על גלידה ברכה אחרונה.

ואם אוכל הגלידה עם הגביע, אם יש בגביע כזית (27 גרם) ואכלו בתוך כדי אכילת פרס, מברך עליו 'בורא נפשות רבות' (ילקוט יוסף סוף ח"ג טבלת ברכות עמ' 1056).

סיכום דיני ברכה אחרונה על גלידה: לדעת הספרדים אין מברכים על גלידה ברכה אחרונה, ורק אם אכל מהגביע שיעור 27 גרם מברך על הגביע ברכה אחרונה בורא נפשות, וכשהגביע חשוב בפני עצמו ויש בו שיעור 27 גרם מברך ברכה אחרונה על המחיה, ולדעת האשכנזים אם אכל את הגלידה תוך שיעור אכילת פרס מברך ברכת בורא נפשות (גם כשאוכל ללא גביע).

צדיקים במיתתם קרויים חיים

הרב מרדכי אליהו זיע"א

ללימודיו הוא החל לצאת עם ידידו המגיד הירושלמי רבי שבתאי יודלביץ' זצ"ל למסור שיעורי תורה במקומות ישוב מרוחקים. מרן הרב היה מוסר שיעור בהלכה ורבי שבתאי באגדה.

לאחר פטירתו

הסיפור הזה שמענו בסמוך לציון של הרב זצ"ל, עמדה שם אישה נרגשת, וסיפרה את הסיפור: אני גרושה מזה חמש שנים. גירושין הם דבר קשה בדרך כלל, אבל במקרה שלי, מלבד הקושי מהפרידה ודברים האחרים, הקושי העיקרי היה עם בני בן ה-11. כבר שנה וחצי הילד לא מוכן ללכת לבית הכנסת, והוא הולך ומידרדר מבחינה רוחנית. ניסיתי דרכים שונות ומשונות, התייעצתי עם מי שהיה אפשר, אבל הרגשתי שאני לא מצליחה להגיע אל הילד, לא מצליחה להחזיר אותו לדרך הישר, וכל יום הופך לגרוע מקודמו.

בעצת חברה הגעתי לפני כחודש לציון של הרב. כשעמדתי שם, הלב נפתח לתפילה. במשך שעה שלמה התפללתי ובכיתי, בעיקר על בני היקר אבל גם על עצמי. עוד באותו לילה הופיע הרב בחלומי, ובחלום הרב עטוף בטלית ומחייך. והנה אני רואה את בני היקר מתקדם תחת הטלית של הרב והרב מכניס אותו תחת כנפי הטלית למחרת קרה הלא יאמן. בני קם לתפילה בבית הכנסת, בלי שאמרתי לו מילה, כאילו גם הוא ראה את החלום, ומאז הוא הולך כל יום לבית הכנסת ורק מתחזק בשמירת המצוות.

אי"ה ביום רביעי כ"ה בסיון יום הילולתו זיע"א

מרן הרב מרדכי אליהו זצ"ל נולד בעיר העתיקה בירושלים בכ"א אדר תרפ"ט, לאביו הרב הגאון חכם סלמן אליהו זצ"ל, מגדולי המקובלים בירושלים. אמו היתה הצדיקה מרת מזל זצ"ל, אחות הרב יהודה צדקה זצ"ל, רודפת צדקה וחסד בכל הליכותיה, ממשפחת רבי יוסף חיים זצוק"ל, בעל ה"בן איש חי" אותו שם לו רבנו כנר לרגליו בפסיקותיו.

העוני הרב ששרר בבית משפחת אליהו לא מנע ממרדכי הצעיר ללמוד תורה, גם אם היה זה לאור הנר ליד השולחן או על הרצפה. בהיותו בגיל אחת עשרה נפטר עליו אביו, שהספיק בחייו להאציל עליו מרוחו ולטעת בו אהבת תורה עם יחס מיוחד לתורת הנסתר.

בצעירותו התמיד הרב בלימוד תורה ובשימוש תלמידי חכמים מגדולי הדור. ביניהם הרב עזרא עטיה זצ"ל, ראש ישיבת פורת יוסף, הרב צדקא חוצין זצ"ל, מגדולי הרבנים בירושלים והרב אברהם ישעיהו קרליץ זצ"ל בעל ה"חזון איש", שהדריכו בדרכי אמונה ובטחון. מאוחר יותר היה הרב מקורב ל"זקן המקובלים" הרב מרדכי שרעבי, לרבי ישראל אבוחצירא (הבבא סאלי) שקרבו באופן מיוחד, וכן לרבי יצחק כדורי ראש ישיבת המקובלים "נחלת יצחק" שבירושלים. מרן הרב אליהו נפגש כמה פעמים עם הרבי מלובאוויטש, עימו היו לו יחסי קירבה מיוחדים.

כבחור צעיר הוא החליט לתרום את חלקו ביציקת תוכן רוחני בימי הראשית של מדינת ישראל. במקביל

סדקו את הברקוד המצודף והצטרפו אלינו לאתר "אוד הנר", בשנים סרטונים ושיעורים בהלכה ובאגדה באהבה רבה

לרפואה שלומה

דודית בת עמליה יצחק בן חנה ענת אילה בת מרים

לברכה והצלחה

מרדכי זיפה מורדנו זב"ב ליאוד זשיר מורדנו

לברכה והצלחה

אלג'דיה בת מרים מרים (מיד) בת דות

